

**Мистецтво
доступне лише
сильним**

**Досвід
виховання
Настусі Шірнал**

КЗ "ДНЗ "45 ВМР"

Будьмо знайомі!

Звати мене Настя Шірнал.

Я відвідную старшу групу №8

ДНЗ №45 м.Вінниці

Моя сім'я – це найрідніша в світі мама. Кожен вважає, що його мама найкраща на світі, але моя по-справжньому найкраща, єдина і неповторна. Зараз я розповім вам, чому я так вважаю.

У моєї матері дуже цікаве і гарне ім'я. Її зовуть Ірина. Це таємниче ім'я означає «Мир, мирна». Мати дуже тендітна і ніжна, але, в той же час, вона рішуча і смілива. Їй щодня доводиться вирішувати різні життєві проблеми.

Моя мама дуже розумна, кмітлива та творча людина. На вихідних ми з нею знаходимо час сходити в парк, у кіно, на різні майстер-класи. Часто відвідуємо льодовиковий клуб. А як же подобається мені відпочивати з мамою влітку на морі!

Моя мати уважна і турботлива. А ще вона дуже любить готувати мені, нашим рідними та

знайомим приємні сюрпризи та подарунки. Ми з мамою любимо один одного.

Для мене мама - найдорожче, що у мене є, адже вона дала мені життя. Вам може здатися, що моя мама звичайна. Але це не так! Для мене вона - цілий світ!

А родина в мене велика: Лариса Петрівна – моя бабуся, Микола Олександрович - дідусь, Володимир – мій дядько. На даний час проживаємо всі разом дружньо родиною.

Отже, давайте познайомлю вас з моєю матуся, Іриною Миколаївною. Ось і вона...

Я б дуже хотіла, щоб і татусь був поруч. Але він зараз дуже далеко і щочі зірочкою з небес посміхається мені.

Горить свіча і пам'яті сльоза
Додолу з неї краплями стікає.
Земля риде, плачуть небеса –
Героя-тата Настя пам'ятає.

Мій татусь, Шірнап Леонід Вікторович, був майором прикордонних військ. Його посмертно нагородили орденом «За мужність» III ступеня.

*Я - Ірина Шірнал,
мама найкращої
в світі дівчинки
Настусі.*

З Настусиним татом ми познайомилися ще дітьми, коли приїжджали до своїх бабусь у село в Хмельницькій області. І таке дитяче захоплення переросло у справжнє кохання. Після 11 років зустрічей, в червні 2008 року ми поєднали свої серця та душі.

Ми завжди були впевненні, що наші стосунки завершаться одруженням і в нас обов'язково народиться донечка, яку назвемо Настею. Так завжди мріяв Льоня...

І ось, 07.08.2010 року з'явилася наша омріяна та бажана донечка.

Можливо через те, що я її мама, але завжди відчувалося, що ця дитина особлива, в неї навіть погляд з перших днів

був як у дорослої.

Так, як наш тато був військовий, офіцер прикордонної служби України, то й життя у Насті почалося з переїзтів та із знайомством з новими міс-

цями. Саме тому вона змалечку була знайома з величними лісами Поділля та з безмежними степами Донбасу. Під час переїздів, доки тато був за кермом, ми з неї у дорозі роздивлялися хмарки, фантазували, на які предмети вони схожі, і соромно зізнатися, але Настя завжди виграла.

Потяг до прекрасного і всього гарного в неї був ще з самого раннього дитинства. Як було кумедно спостерігати, як 6-ти місячне дитя дує губки лише за те, що їй не подобається колір кофтинки, і як радіє новим гарним речам, коли розглядає себе у дзеркалі.

А найулюбленішим місцем відпочинку Настюші була бабусяна дача. Справа в тому, що моя мама, Лариса Петрівна, дуже великий ша-

нувальник квітів. В її квітнику радують око квіти від самої ранньої весни та до пізньої осені. Тут і різні види нарцисів, тюльпанів, півників, жоржин, хризантем

і безліч інших квітів, назву яких навіть вимовити важко.

Саме після таких поїздок в Настуні з'явився ін-

терес до малювання. Її так захоплювала ця краса, що вона все хотіла перенести на листок паперу. Перед цим вона розглядала кожну квіточку і пробувала зробити її маленьку копію, на той час їй було майже 3 роки.

Ми купили кольорові олівці, альбом та ще й розмальовок в

придачу. Доки моя дитина «творила» я встигала зробити всю хатню роботу. Настусині роботи були не просто дитячими каляками на папері, вона хотіла передати те, що відчуває, те що вона бачить навкруги. І ми з чоловіком бачили, що в неї є хист, і його потрібно розвивати. Але так, як

для дітей такого віку, нажаль, немає гуртків образотворчого мистецтва і ми на той час проживали в невеличкому м. Свердловськ

Луганської області, Настюшою займалися самі: купували всі можливі творчі набори, малювали з нею фарбами, робили різні аплікації, ліпили пластиліном. Окрім того, записали її на сучасну хореографію. До речі, танці в її житті теж займають не самий останній щабель. Я постійно дивувалась: в кого наша дитина успадкувала такі

здібності, адже я особливого таланту в собі не спостерігала. А от наш тато навчався в Національній академії Державної прикордонної служби України ім. Б. Хмельницького на інженерному факультеті. Креслення в нього просто неймовірні, а тут без абстрактного мислення ніяк. Та й бабуся (мама нашого тата) за професією модельєр-закрійник, тому гени взяли своє.

Ми з чоловіком раділи кожному малюнку, створеному дочкою. Поява кожної її роботи ставала для нас радісною подією, ми милувалися її дитячими шедеврами разом...

Нажаль, весною 2014 року почався збройний конфлікт на сході України. Наш тато 26 квітня від-

віз нас на вокзал м. Луганська, заспокоївши, що нам потрібно з'їздити до батьків на травневі свята. Але напруга в його голосі відчувалася шалена. Те, що ми не повернемося сюди більше ніколи, я зрозуміла після того, як він обняв дитину на прощання і в його очах заблищали сльози.

28 квітня вже була захоплена і Луганська область... Весь цей час Настуся не малювала, нема її жодної роботи. Вона просто чекала свого тата.

Та 10.07.2014 року задзвонив телефон і нас повідомили, що нашого тата більше немає. Я від доньки не приховувала правду, ми одразу повідомили про нашу трагедію. Коли це все згадуєш, то просто дивуєшся - скільки у моєї дитини внутрішньої сили, адже вона не лише сама трималася, а й була дуже значною моєю підтримкою.

Багато хто із знайомих радив звернутись до дитячого психолога, щоб попрацювали з дити-

ною, але Настя сіла з пензликом за стіл і почала малювати. Це були яскраві гарні малюнки. На них ще тато, мама і вона. Вона малювала, малювала, малювала... Нам альбомів не вистачало, тому я почала купувати папір А4 у пачках. Вона

саме так справлялася із своїм болем.

У лютому 2015 року моя знайома порадила відвести дитину до ЦР «Дивосвіт», оскільки там є група для нашого віку, на гурток «Арт-студія». Там Настусю навчили працювати з палітрою, змішувати кольори, правильно розставляти акценти на папері. І з того часу та по сьогоднішній день ми там займаємось.

Не завжди є вільний час, але по мірі можливостей ми з Настусею відвідуємо різноманітні виставки і не лише художніх робіт молодих авторів, але й цікаві виставки квітів, метеликів. Полюбляємо і наш краєзнавчий музей. На сьогоднішній день моя донька активно приймає участь у всіх заходах в дитячому садочку. Кожна по-

дія в групі для неї - свято, адже є велика можливість приміряти на себе різноманітні образи. Я дуже вдячна нашим вихователям, які допомагають теж розвивати в дитині почуття прекрасного, естетичний смак.

Виховуючи маленького художника, я зрозуміла, що найперше - потрібно любити свою дитину, приймати її такою, якою вона є, беручи участь у її розвитку, підтримуючи, а не нав'язуючи свої інтереси, давати дитині можливість вибору.

Для розвитку творчого потенціалу необхідна не лише адекватна оцінка сил дитини, але трішки завищена. Не хвилюйтесь, зазнаймою вона не виросте, зате у неї буде запас сил та впевненість при невдачах, до яких треба готувати змалку.

І найголовніше, батьки повинні бути прикладом, адже дитина свідомо переймає вашу манеру говорити, ходити, працювати, відповідальності за доручену справу.

Кожна мама повинен пам'ятати правило: "Не зашкодь!" Адже обдарована дитина більш чутлива, ранима, тому потрібно давати вільний час для того, щоб побути дитині на самоті, поміркувати, пофантазувати.

Прагнучи розвинути творчі здібності дитини, необхідно подумати і про формування її уяви, без якої неможлива творчість. Я ніколи не намагаюся виконати завдання за Настю, я вірю в її можливості. Разом з тим я проявляю свій інтерес до творчості дитини, постійно хвалю і підбадьорюю її.

Я вважаю розвиток творчих здібностей дітей одним з найбільш важливих завдань у вихованні особистості. Адже саме від цього залежить їх майбутнє, їх місце в соціумі.

Я розвиваю у Насті наполегливість у подоланні труднощів, без якої найсприятливіші задатки та здібності не дадуть результату. Іноді дитина, що володіє хорошими здібностями, опускає руки при невдачах, втрачає віру в свої сили, стає бай-

дужою до улюблених занять. У цих випадках батьки повинні підбадьорити дитину, допомогти їй подолати труднощі, допомогти пережити радість перемоги над перешкодами.

Я - мама! Я не володію великим багажем психологічної та педагогічної теорії. Але можу сказати впевнено, що серце материнське добре відчуває, що потрібно дитині. Якщо дитина щаслива – щаслива і я. Коли очки Настусі світяться від щастя – мій світ стає багатшим. Моє щастя – моя дитина!!! Я горджусь усіма її досягненнями. Моє життя сповнене позитивних емоцій, яких я бажаю кожній мамі, кожному татусеві. Хай буде мир на нашій Україні!!!

Думаю, коли ви переглянете фото з персональної художньої виставки моєї донечки, самі зрозумієте, який багатий світ дитинства може бути, варто лише захотіти.....

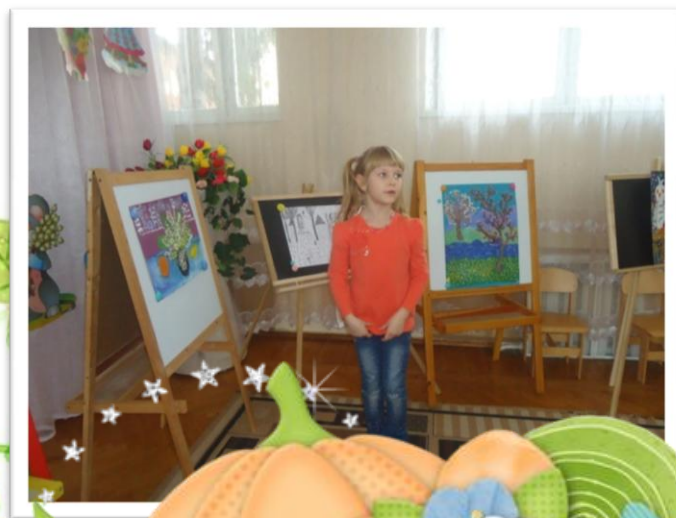
Моє звернення до батьків

Шановні батьки! Займайтеся зі своїми дітьми: в'яжіть, плетіть, вишивайте, кухуйте, вирізайте, співайте, танцюйте, грайте, декламуйте, малюйте... Навчайте їх тому, що ви вмієте. Не шкодуйте на це час. Обов'язок батьків - створити в кожній сім'ї умови для всебічного розвитку здібностей дитини. Володіння вміннями та навичками у творчості буде доброчинно впливати на подальший розвиток здібностей вашої дитини, на їх місце в житті.

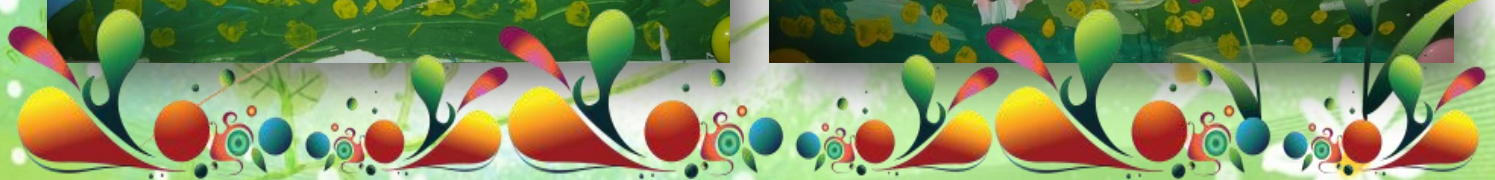
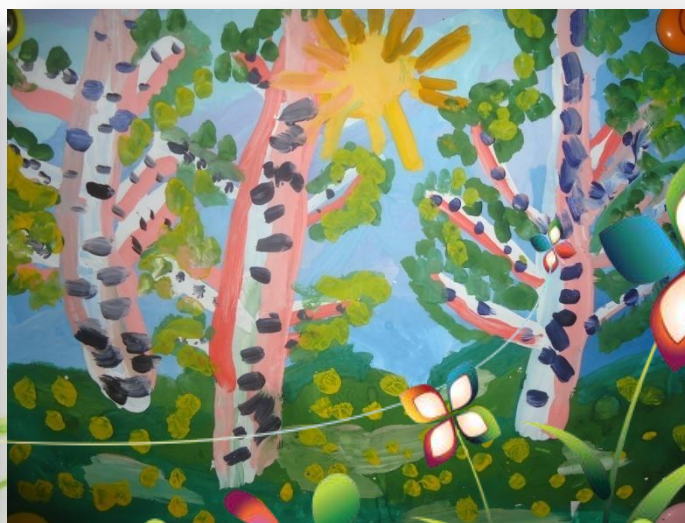
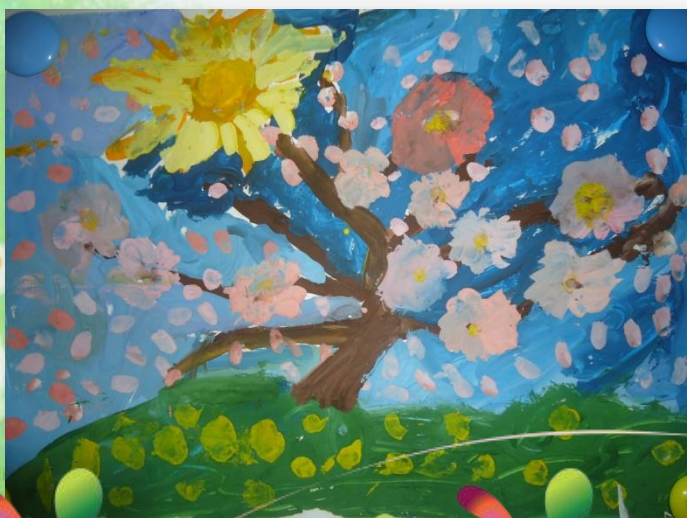
Заохочуйте, хваліть дитину за старанність і зусилля так само, як за досягнення. Дайте зрозуміти, що старання й наполегливість часто важливіші результату. Допомагайте дітям ставити реальні цілі.

Показуйте й говоріть дітям, що ви їх любите. Поцілунки, обійми, слова "Я тебе люблю" сприяють тому, що дитина бачить себе в позитивному світлі, приймає себе.

*Персональна художня виставка
Настусі в ДНЗ №45*

Шановні батьки!

Щасливе дитинство – це тепла хатина,

В якій у любові зростає дитина;

Це мамина пісня, бабусина казка,

Любов усіх рідних, Господня ласка...

Щасливе дитинство – це друзів багато,

З якими і будні минають, як свято!

Це щедрі сюрпризи і здійснені мрії,

Казкові бажання і щирі надії...

Щасливе дитинство – в щасливій родині,

Яка все найкраще плекає дитині!

Благаєм, дорослі, зробіть все можливе,

Щоб квітло у світі дитинство щасливе!!

